

Věra Dana Marie Teplá

- Přepis nahrávky - minimální stylistické a gramatické úpravy, zachování chronologie vyprávění

„Být u všeho
a vždy
s připraveným
fotoaparátem.“

28. května 2025, byt Věry Teplé ve Vršovicích

Jméno

Dana jsem po kmotřičce, a Marie po babičkách. Takže asi tak. A moje babička dokonce Věruška psaná v občanském průkazu.

Jak to všechno začalo?

Hled'te, tak narodila jsem se, že jo, z toho sedm a dvacátého srpna 1955. Tady do rodiny ve Vršovicích teda.

Rodina

Moje jako rodiče, nebo prostě i babička s dědečkem, teda řeknu něco. Tak máma teda byla hodně v Sokole. Jejich rodina teda jako celkově. A jelikož se stěhovali podle mého dědy, který dělal na dráze, a tenkrát vlastně museli střídat bydliště podle toho, kam je poslali. Do Prahy, pak se vrátili z Mostu do Radotína. No a to bylo v době, než jako se měli opouštět Sudety. Tak to bylo těsně předtím. No a když oni se sem přestěhovali, tak je v tom Mostě sháněli Němci kvůli Sokolu. No, vykopli tam dveře, no nevím, jak by dopadli, že jo, kdyby teda tam byli. Nikdo neřekl

teda, kam se odstěhovali, takže to byla jedna taková maličkost. Aspoň nikdo nepátral teda. Pak už ne, nevědí, že jo, ale prostě jako už se nedopátrali teda asi, protože lidi tam mlčeli, no a oni už byli jinde. No, takže to dopadlo teda dobře.

Maminka a Sokol

No, jinak máma teda byla v tom Sokole. Cvičila teda ještě na tom posledním sletě v roce 1948, kde cvičila za ženy dorostenky, a ještě vedla v Radotíně teda děti jako na Strahov. No a potom teda viděla už, jak to tam chodí. Tak potom sletě brzo toho nechala, poněvadž ona byla vlastně přítomna toho, že tu náčelníci Sokola Provazníkovou přímo před očima jí zatkli. Ona pak byla v cizině, že jo, no a takže tam přestala chodit. No a já potom to budu vykládat. Asi tak jsem chtěla následovat. Když to začalo, tak jsem chtěla cvičit na tom dalším sletě, který začal v roce 1994. No, takže to by bylo asi takhle.

Dědeček a hospoda U Pepíčka; tatínek a prověrky

A nevím, co ještě bych takhle k tomu řekla, ale od táty zase, takže táta jako rodiče, teda jeho můj dědeček, měl tady tuhle hospodu. Tahle jsou takhle, no U Pepíčka, to je po něm, poněvadž oni z Podolí se sem nastěhovali, když mu byly čtyři roky, a dědeček vlastně nejdřív, když se vyučil, tak byl ve Vídni, pak dělal v Holešovicích v tržnici, a tam mu ten šéf dal peníze a on si mohl pořídit tady tu hospodu. Takže vlastně se sem přistěhovali. No a vlastně už i když ji, i když mu ji vzali, tak ještě tady pod Rájem byl. No a to já jsem teda už zažila, teda tak, že jsem chodila i dolů za ním do hospody a třeba večer, tak tam kolikrát byli s dudami, tak to se mně líbilo. Takže jo, ten kozel, tak mně vždycky místo večerníčka, tenkrát ještě nebylo, tak jsem tam vždycky sešla rozloučit a museli mi zahrát. No, takže jako asi takhle. No, ještě měli teda v Krči jako v letní, nebo přes sobotu, neděli, hospodu. Tam byl i taneční parket a takový, pak jsme tam jezdili jako, no, chata. My jsme říkali, že jedeme do boudy. No, jmenovalo se to takhle, jako to nevím, jestli to měli taky U Pepíčka, ale my potom, když už jsme tam jezdili, jako když už to neexistovalo, tak z hudebního altánku byla jako chatička a z výčepu kůlnička.

Takže tam jsme dali U Pepíčka taky, no, ale takže asi takhle. No a tady teda díky tomu, že dědeček vlastně potom musel z té hospody odejít takhle, že už teda přestala být jeho. No, tak vlastně se to táhlo dál. Táta, když začal studovat práva, tak jako šlo mu to, měl už dřív nějaké ty diplomy dopředu a tak dále, ale bohužel teda v tom roce 1948 dělali prověrky, no a vyhodili ho. Byl z těch, co ho vyhodili,

což teda jako na to teda samozřejmě doplatil. Ale v roce 1991 byl rehabilitovaný, takže jako moje děti jako vnuci mohli na promoci. No, to už mu bylo sice na nic, ale jako mu to uznali, a dokonce na pět a dvacátého února ve 12:00, což únor 1948, že jo, takže to bylo takové docela, že se trefil i na tohle.

No, ale bylo to teda kvůli té hospodě, takže vlastně on potom musel rok dělat jako v dělnické profesi, dělal truhláře, no a pak se dostal teda normálně, teda už výšku neměl, že jo, ale dostal se tenkrát, to byl Dřevoprojekt, pak to byl Skloprojekt, Uniprojekt, a tam dělal rozpočtáře. No a v těch padesátých letech, když tam přišel, tak to jsem taky říkala, jak tenkrát býval taky Svaz československo-sovětského přátelství, a oni ho chtěli do toho dostat, tak ho tam chytil nějaký ten dotyčný z toho svazu a teďka ho začal přemlouvat. No, ale to se mu teda nepodařilo, ale on ho tam začal normálně, honili se v kanceláři s pistolí, až mu ji táta vyrazil, takže to byly takové léta v těch padesátých letech, takovýchle.

Věra, normalizace, studium

No a do toho já jsem se narodila, že jo. No, a to se teda pak částečně táhlo se mnou. No, já jsem šla do 1. třídy v jednašedesátém, no a vycházela jsem vlastně po osmašedesátém, v sedmdesátém roce, jo. Což byla ta normalizace, tak jsem šla zase do toho nejhoršího. A zase máma, ta, když sem přišli jako Rusáci, že jo, tak ta pak se stávkovalo. Ona dělala ve výrobě jízdenek na dráze, tiskly jízdenky, tak se tam taky angažovala, takže to, to s ní šlo zase i tohleto dál. No, všechno se to, tyhle ty věci odrazily potom, když já jsem vycházela právě v té nejlepší době té normalizace. No, takže já, když jsem teda vycházela z té školy, tak zaprvé jsem chtěla jít jako do Čimelic na tu filmařskou, to by mě bavilo, ale to jsem zjistila, že asi bych neměla šanci, tak jsem se rozhodla jako lékárenská laborantka jsem chtěla jít. No, prostě zkoušky jsem udělala, nevzali mě. No, tam brali teda málo lidí, ale v té době bylo 50 % jako při těch přijímačkách, tak bylo 50 % na angažovanost rodičů, to znamená, my jsme nikoho neměli v KSČ a podobně, v komunistické straně, a tak prostě tím pádem teda jsem zase dopadla špatně pro hodně míst a tohle, mě nepřijali. Údajně asi teda údajně, no. A já jsem chtěla jít do školy. Máma mi říkala, tak se půjdeš učit do léčiv. Já říkám ne, já chci do školy. No a tak potom tady ještě od sousedů mi bylo doporučeno, že bych mohla v lékárně rok dělat a že mě dají doporučení a že bych další rok teda mohla jako ty zkoušky dělat znova. No, takže prostě jsem chodila tady ve Vršovicích pracovat do lékárny na šest hodin. Poněvadž jsem dělala, teda nemohla, no, oni mě tam ještě učili chemii a takové věci, abych ty přijímačky opravdu jako zvládla, poněvadž pak se dělaly ústní z chemie.

No, teď už si nic nepamatuju. A takže prostě to jsem všechno měla naučené. No a šla jsem prostě dělat zkoušky další rok. No, nevzali mě znova a doporučili, že bych mohla jít jako zdravotní laborantka, ne lékárenská. No, to jako já bych nemohla dělat, protože braní krve, to jako pro mě nebylo. No, takže to jako teda vůbec nepřicházelo v úvahu, ale oni ještě ke všemu by mě vzali na večerní studium, kde brali vždycky od 18 a musela být praxe, jo, a tohle oni by mi předložili vlastně v těchto letech, když jsem se dva roky snažila, ani mi těch 18 nebylo, že jo. Ale hned by chtěli, aby rodiče šli do KSČ, no tak to samozřejmě zase padlo.

Jako později se třeba takhle lidi ptali, jestli jim to nevadilo kvůli rodičům, že neměli možnosti. Jo, někdo říkal, že jo, mně to nevadilo. Já jsem na to byla docela hrdá. Takže jako prostě mně to tak nějak nepřišlo.

1968

No a když jsem měla jít do té školy teda, tak máma třeba v té práci mezi lidmi tam, co si povídali, tak jim říká, jak dopadám, a tam šel okolo ten jejich náčelník v té výrobně jízenek a říká jí: „Paní Dušková...“ Jo, a on byl teda samozřejmě v KSČ, v té době musel být, a ještě ke všemu byl milicionář, v Milicích – to byly jiné složky KSČ – takže jako se tam zastavil a říká: „Paní Dušková, já bych vám dceru dostal na dopravku, ale vzpomeňte si, co jste dělala v roce 1968.“ No a bylo to vyřízené.

No, ale tak mě to do dneška teda hřeje u srdce, že teda jako takovýhle člověk mě na tu školu nedostával. No, takže to byly takové prostě ukázky. No, my jsme měli teda potom po osmašedesátém, teda mimo jiné – se vrátím – tak ty Rusáci tady, jak je vršovická škola u nádraží, tak jsme je tam měli za školou zakopaný. Dlouho. Takže ti byli rovnou za školou. Jo, tam stáli, hlídali si to s těma jejich kvérama a tohle.

Chodili jsme okolo, poněvadž tam byl barák, tam ještě holky ze třídy bydlely, takže my jsme chodili za nimi, a oni pár metrů si hlídali ty jejich, kde se zakopali to prostranství, vždyť je to teda zastavěný tam u Botiče. No, takže to no – ze školy to jsme viděli z výšky. A dokonce mám, pak jsem přišla na fotky tak z Grébovky, je to špatně znatelný černobíle, ale jak tam byli zakopaní.

No a to, když už jsem u toho – tak když jsem byla malá, jak byla ta kubánská krize a teď se různě mluvilo, tak jsem měla vždycky strach a říkala jsem si: „Tak kdyby se něco dělo, ať jsem doma.“ No, ale jako to se mně nepodařilo v tom roce 1968. Poněvadž jsem byla na táboře. A já jsem teda za svědčení dostala rádio, tak jsem

byla snad jediná, poněvadž si to v té době ode mě tranzistorák půjčovali ty vedoucí, vždycky mi ho vrátili, jo.

No, ale vlastně nebyla jsem při téhle příležitosti doma, jo, asi za tři dny pak jsme se vrátily, jo, ale jako byla jsem bez rodičů, všechno, a teď jsem v tom rádiu slyšela, jak hoří dětská nemocnice, jak se střílí v Karlíně. No a táta teda v Karlíně třeba zrovna dělal, že jo, a máma - to jsem nevěděla - ta šla pak pěšky do práce a ta těsně se vyhnula tomu rozhlasu. Jak vidíte vždycky ty záběry, jak to tam bylo nejhorší, tak vlastně ona, jak šla pěšky, to se najezdilo tak na ten Žižkov šla odsud. Tak se tam zastavila, zazpívali hymnu, ona si koupila tam ještě o kus dál svačinu, a to už když odcházela tou Italskou ulicí, tak už se rozhlíželi, kam se schovají, jak slyšeli to střílení od toho rozhlasu. Teda to jenom tak mimochodem, no.

No, já jsem teda nebyla doma, no vrátila jsem se až potom.

Vedoucí, teda ti naši vedoucí, tak ti nás jako ráno svolali a řekli, že jsme okupovaní. No, tak každý se děsil, ale já - já nevím - já jsem byla asi tak jako, jsem měla v hlavě něco vychováno, mně to nepřekvapilo vůbec, akorát teda mně vadilo, že nejsem s těmi rodiči, že jsem nevěděla, co se tu děje, když jsem to v tom rádiu slyšela. Ale že by mě překvapilo, že sem přišli, tak jsem byla jedna z mála. Nebyla jsem teda sama, ale jedna z mála - překvapená jsem nebyla teda.

No, a tak jako ono mobily nebyly, takže každou chvíli v tom táboře volali někoho k telefonu. Kdo se dovolal, tak volali. Takže jsem věděla, že jsem s nimi mluvila, no ale tak, že jo, to nevíte, co se mezitím stane. No, takže jako to jsem přišla. No a jako že bychom něco řešili, to ne.

1969

No, když byl rok jako potom, v tom roce 1969, to už se otáčelo, ale výročí, tak jsme s bráchou dostali nakázáno, že musíme být doma, že nesmíme vylézt, no. Takže jo - všechny sirény, všechno zvonilo a takový, na to výročí lidi chodili pěšky. To jako bylo prostě dané, takové desatero. No, takže ale my tvrdli doma. Ale houkali tady v depu i mašiny. A co později, když jsem chodila tancovat, tak jsem tam byla s klukama, který v té době tam byli, a oni už v té době jim vzali takový nějaký ty klíče, jak otevírají mašiny, aby nemohli houkat už v té době teda, jo. A oni si to tam vyrobili. Takže i když jim ty klíče vzali, oni si to vyrobili a mašiny houkaly. Jo, takže to jako vím, právě když jsem chodila takhle tancovat, tak od nich zase.

Zabavení hospody - restituce

Tu hospodu, prostě všechno, co tam bylo, že jo. No poněvadž tady jsme bydleli, to byl normální byt, takže tohleto. No a brácha, ten se snažil, potom si vzal ty papíry k tomu, nemám že, by tu hospodu nějak po tom roce 1989 asi získal. Jsem říkala, to ne, to byly ty devadesátá léta. Já si říkám, někdo přijde, ještě nás to vypálí, já nic takového nechci. No a nakonec ji nezískal. V tom byly nějaké podfuky, získal to já nevím kdo, bylo to i ve Večerní Praze, jako v novinách. Jo, to tenkrát bývalo, tak o tom i psali, že to někdo získal za milion nebo co, a takové, a s tím tu teda byly potom problémy.

Tak já jsem byla v té době na Lhotce, poněvadž když jsem se vdala, tak jsem šla odsud bydlet na Lhotku, tak jsem tu nebyla. Ale s ním byly problémy a nevím, jak, ale odešel nakonec a teďka teda tam máme nájemce. S tím se vychází a to je dobrý. No a já jsem teda ani tu hospodu právě z těch důvodů nechtěla, poněvadž v těch devadesátých letech, že jo, to byly takové různé ty gangy a takové, takže to se děly různé věci. Tak jsem si řekla: „Ještě mě někde napadnou, to nemá cenu.“ No, takže asi takhle.

Studium - II. část

No a vlastně, když jsem vyšla... Takhle, ještě s těma školama bych to měla říct. No, takže jsem se teda jako takhle nedostala, tak jsme narychlo sháněli, kam bych šla dál. No tak tady gympl Ohradní, takže tam jsem teda jako nastoupila v září potom. A to jsme byli ještě na chmelu, takže to jako ještě... Jo, to bylo dobrý. Teda to už není, ale to by se mi docela líbilo. To bylo teda... Ted' si myslím, že to muselo být... nebo škoda, že tenkrát jsem tam neměla foták. Jo, protože tam jsem nevěděla, že jo, kdo by mi ho tam mohl ukrást, poněvadž tam bylo škol všude ubytovaných, jo, žádné pořádné ubytování nebylo. To byly slamníky a místnost s palandami a záchody jsme měli suché a vysprchovat taky na dvoře. A naproti byl prasečinec, takže dneska by to vůbec jako nemohlo být. Ale přežili jsme to a docela na to vzpomínám.

No a takže to jsem byla od toho gymplu. Jenomže, no, neříkám, na řeči nejsem, ale já jsem chtěla třeba němčinu. Měla jsem takový základ. Já jsem nepovinně chodila tři roky, ale dalo by se říct, že rok jsem se naučila. Pak už ne, měli jsme takového učitele. On byl hodný, ale nenaučil nás. A ten základ jsme měli zase od učitelky, která učila lidi už za války, a ta to dokázala naučit. Jo, protože říkala, že ti lidi, kteří se tu němčinu naučili, tak když je za války vyslýchali, tak měli překladatele, ale tím, že to perfektně uměli, tak už věděli, co odpovědí. Jo, jako v té době.

No, tak ten rok jsem měla, tu němčinu mi teda nedali, dali mě na humanitní větev a dali mi francouzštinu. To by se mi líbilo, no, ale s francouzštinářkou jsem měla problémy. Já jsem se naučila skoro všechno, a to jsem ještě chodila vedle potom se to učit, když už jsem s ní měla ty problémy. Ale řekla jsem já nevím co všechno,

jiné holky řekly polovinu a dostaly, já nevím, nebudu, dám příklad — řekly polovinu, dostaly dvojku, a já jsem toho řekla skoro všechno, třeba, a dostala jsem čtyřku. A to mě ubíjelo teda.

No a když to viděla potom naše třídní, tak si zavolala tátu a říkala, že by bylo lepší, abych přišla jinam. Že ta francouzštinářka by mě nechala dojít — určitě si ji znala — a že by mě nenechala udělat maturitu. Takže bude lepší, abych šla někam jinam. No tak jsme zase narychlo sháněli něco. No a to jsem sehnala teda dvouletou školu, poněvadž čtyři roky v té škole už nebyly, ona končila. Tak jsem šla s rozdílovkami, musela jsem se přes prázdniny naučit psát na psacím stroji, a pak jsem teda udělala rozdílovky. Vysvědčení to jako bylo dobrý, a tak mě tam vzali do toho druhého ročníku. To mi jako nevadilo.

No, ona se jmenovala dívčí, ale byla to jako ekonomická a zdravotní. Jo, tam bylo všechno, sociální věci, prostě všechno. Takže jako ta by se mi hodila, kdybych z toho měla maturitu. No ale bohužel ta škola nepokračovala. No a takže vlastně ten druhý ročník pro mě už byla hračka, ale zase byl zajímavý tím, že právě, že to bylo takhle, tak my jsme chodili třeba, já nevím, byli jsme v Karlových Varech, ve vesničce té SOS, té dětské vesnice. Byli jsme u různých soudů, byli jsme v Jedličárně, jo, a prostě takovéhle akce, takže člověk z toho něco měl.

No a tak jsem školu ukončila. Ted' co? No tak jsem šla pracovat, což mi nakonec nevadilo, poněvadž máma dělala u dráhy a já v té době pak už zase bych neměla tu režijku, abych mohla jezdit. Tak nakonec jsem začala pracovat tady na nákladovém nádraží na Žižkově, v reklamaci. To mě bavilo teda. No ale samozřejmě jsem chtěla tu maturitu, no tak pak jsem se teda přihlásila na večerní studium. To jsem nejdřív doma neříkala, ani jsem se na rozdílovky učila, a podle těch všech vysvědčení — ona večerní byla na pět let — tak jsem mohla jít až do třetího ročníku. A já jsem si řekla, abych tu maturitu... tady to bude rozdílné a tak, tak jsem řekla, že půjdu do druhého. Tak jsem dělala rozdílovky do druhého ročníku. Takže pak jsem chodila čtyři roky večerně, a to bylo třikrát v týdnu od dvou hodin. To jsem šla z práce dřív, od dvou hodin do sedmi do večera, to bylo celé ty čtyři roky.

No, ale tak jsem maturitu nakonec zvládla, ne že by to bylo na jedničky. Já jsem to brala tak nějak, že jo, abych to udělala. No a vlastně mezitím, jak čas plynul, tak jsem se v tom čtvrtém ročníku vdala. No a pak se mi narodil syn. Takže když jsem dělala maturitu — poněvadž ta maturita byla rozdělená, čeština a tyhle ty věci byly ve čtvrtém ročníku a ty odborné, to jsem chodila jako na ekonomickou, ted' teda obchodní akademii v Resslovce — a takže ty odborné byly až v tom pátém ročníku. No tak to už synovi bylo půl roku, když jsem dělala tu maturitu.

No a to právě, když jsem se vdala, tak to už jsem se zmínila, tak jsem se odstěhovala odsud na Lhotku, tam do Cílkovy ulice. Tady jsem připravila nějaké fotky, jak to vypadalo, když to stavěli. No a tam jsem teda bydlela do té doby, než se syn oženil. Dcera teda, tak ta bydlela někde v nájmu mezitím už a tak dál, takže ta byla mimo. Narodila se rok a tři čtvrtě po něm teda. No a takže já jsem se sem potom, když on se měl oženit, tak jsem se sem vrátila, poněvadž máma už byla sama a docela mě sem už chtěla, no tak jsem šla sem teda. Takže od té doby, to je 2010. No tak jsem tu, než umřela, byla s ní, no. Ted' už jsem sama. No, tak to jsem se sem tak jako vrátila. No mimo jiné teda v tom baráku dělám předsedkyni, takže jako to.

Jak jsem poznala manžela? No, to jsme byli s kamarádkou, jsme byly tancovat tady v UKDŽ jako na Míráku, v tom. A tak jako nám nedali pokoj, no tak pak jsme si párkrát šli zatancovat. No a pak jsme se scházeli, no.

No tak. Tak on se mi zmiňoval, že jako by měl být, jestli teda jako nechci, a já říkám, ne, nechci. No ale pak jsem na to kývla, ne kvůli bytu, ale tak jsem jako říkala, jo, tak tak. Přijel, to jsem měla tu svatbu v červnu, takže to bylo jako, že jo, v tom čtvrtém ročníku večerní školy. A takže pak jsem byla na té Lhotce.

No a jako... no, měli jsme taky i takové zájmy stejný, no, bych řekla. Focení, výlety, tak to on chodil strašně rád se mnou na výlety. A i od té Reslovky ze začátku. Já jsem jako od té Reslovky, tam pořádali vždycky jednou za čtrnáct dní výlety. A to, když jsme na stroji, tak jsme psali s průklepákama na několikrát, pak se to rozesílalo, prostě ty výlety — odkud se pojedje, kdy se dojede. Říkali jsme tomu fišáky. Jako různé věci k tomu byly napsané. Takže to jsem chodívala jako s kamarádkou, s tou spolužačkou, taky jsme chodívaly. No a on pak párkrát se připojil teda i s námi, no a pak už jako to nevycházelo, tak jsem od té školy už nechodila, ale na výlety jsme chodili dál.

SOKOL

No, kultura, no já nevím. No tak já mám těch zájmů víc. Pak jsem začala ten Sokol, protože on šel s dcerou do Sokola, že tam cvičila na Libuši, a přišel a říká: „Hele, oni tam berou aerobik, mohla bys jít na aerobik.“ Víš, že jako moje máma by byla ráda, že jdu do Sokola, poněvadž už byl obnovený Sokol. No a já jsem říkala, tak jo, no. Tak jsem tam začala chodit. A to už jsem si hlídala ten devadesátý čtvrtý rok, kdy byl jako i ten slet, jo. Takže máma byla na jedenáctém v roce čtyřicet osm a já na dvanáctém v roce 1994. To tam cvičila teda i dcera.

No, takže to jsme si užili. A pak jsme v pětadevadesátém s tím cvičením ještě jeli do Plzně, poněvadž v pětadevadesátém to bylo výročí. Takže jsme tam bydleli i jako, že jsme tam přespali, cvičili, šli jsme tam průvod. To tady mám možná taky, jsme chytli nějakého veterána, tak jsme se s ním vyfotili. A tam to byly oslavy, no, takže rachejtle a takový. Bylo to tam dobrý, no.

Chodím do dneška a byla jsem na každém sletě. Takže 1994, 2000, 2006, 2012, 2018 a teďka 2024. Ted' jsme cvičili s těmi — jestli jste to někdo viděl — to tady mám taky nějakou fotku. Tak s těma oranžovými deštníkama jsme cvičili teďka naposled.

No a jednu dobu, já teda jako bych takhle nezaspívala, ale měli jsme tam i jako sbor v Sokole, tak jako to jsem se přidala, to mě vzali. Měli by slyšet mě — no, určitě. Já sama nezaspívám, to já bych odříkala. Ale ta, co nás vedla, to asi odposlechla, že tam můžu teda být, jo. Ale kdybych měla takhle, tak já to odříkám, to jako. Poněvadž, když jsem byla malá, tak máma mi vždycky říkala: „Prosím tě, buď radši ticho, to není, jako zpíváš.“ No a já potom ani ve škole jsem nezaspívala normálně.

Takže tam jsem mohla aspoň teda, že jsem takhle s nimi teda zpívala. No ale ve škole mi to zachránilo spíš noty a takový věci v něčem. Já jsem tři roky chodila na piáno, no, tak zase jsem věděla něco takovýho, no. Tak to jako jo. No, ale takže tady z toho Sokola, to jsme jezdili na různé akce od Sokola. Tady v Praze, u stromečku a takový. Ale byli jsme třeba v Piešťanech, na zahájení té lázeňské sezóny, pak zase v Pardubicích, tak nás tam někdo pozval, tak jsme zase byli tam. Takže jako takové zážitky s tím byly.

No, já nevím, kde všude. V Kunraticích jsme zpívali, teda v kostele, tak tam nás zase, že jo, Libuš a to, tak nás pozvali a tak. No, tak to jako jsme si užili. No a ten Sokol, no, tak teďka teda, jak jsem říkala, no, zase cvičíme ještě. Jsme udělali partu takovou — ne všichni, kdo cvičil na sletě, že jo — ale dali jsme se dohromady a prostě na různé věci, že budeme cvičit. Ted'ka se budeme učit na *Saxánu*. Ale ted', co jsme cvičili v tom Tyršáku, a to jsme...

My to takhle, teďka už se to učit nebudeme, tu *Saxánu*, takže to začneme v září. Uvidíme, jak se budeme scházet, ale říkáme... No, ale říkáme právě v Sokole, kdyby to vyšlo tak, že bychom to zacvičili tam. Jsou takový ty vánoční díky, tak nevím. Ale košťata už máme nějaký koupený levný, tak se nějak oblékneme. No a teďka jsme cvičili na to, a oni to označili jako „malování“, ale na to *Miluji, maluji* — na Neckáře, kousek písničky, potom z toho kousek písničky *Utopit doktora Mráčka*, a potom konec. A oni to chtěli ještě kousek delší, tak tam k tomu přidali *My jsme parta správná*, jo. A takže to jsme se jako naučili na různé věci. No a to jsme teďka

teda, ale zase v jiné sestavě, tak jsme se to museli učit a bez značek ještě ke všemu. No tak to jsme cvičili u toho Tyršáku teďka při oslavě, no, takže asi... no, asi takhle, no, já nevím, co ještě bych tak...

Ukázky fotografií, kometáře

Tady ještě, jestli můžu, tak tady, kde mám fotky — právě tady v ulici, tady na začátku, když už jsem u té hospody. No, já můžu kdyžtak to nechat, nebo jestli si to vyfotíte — to sklízeli dvanáctého května. Barikádu. Jo, byla tady barikáda. A tam teda jako je i dědeček s babičkou, na tom pomáhali. A tadyhle pak mám takové potvrzení, já jsem si to všechno zkopírovala. A to jsem — ne do dneška, ale teď — k těm 80 letům, jak se všude slaví, já to obcházela. Ty věci k tomu osvobození. Tak ještě dostal dědeček potvrzení, že pomáhal, jako že umožnil telefonovat a že byly v hospodě uskladněné zbraně. No jo, tak na to jsem přišla, to jsem nevěděla. No, to náhodně, no.

No a tahle, jestli se chcete podívat, ještě — to bylo takhle, táta, jak teda... no, rehabilitovali.

On nelitoval, že ho vyhodili, a on už měl nějaké ty diplomy, ale jemu to šlo dobře, takže něco měl snad jako i dopředu navíc, jo. Jestli teda takhle vidíte, no, tak zrovna. Takže tam na promoci byli jeho vnoučata právě. No, takový je to takový zajímavý.

A tadyhle, to je špatně znatelný, to jako není na to, abyste si to asi vyfotili, ale je to vidět — z té Grébovky tady ty auta s takovým tím bílým, to jsou ti ruští, tam jak byli zakopaní za školou. Ale to jako je špatná fotka, no, to jsem na to přišla jinde, tak jsem si to okopírovala, no.

Takže třeba já nevím, co všechno si fotit nebudete, ale takhle vypadala ta hospoda, jako jsou záběry v té Krči. Co bylo tady, teda co je hospoda, tak mám různé fotky, že jo. Tady mám takhle, no, tam seděl táta taky na těch stolech.

No a tohle je vám jasný, že jo — to je osmašedesátý. To bylo takhle hezky pod'obané od Rusáků. Já říkám furt „Rusáci“, a teďka, když to bylo v televizi, tak tam mluvil ten Dvořák přes ty evropské záležitosti, a tam mu někdo vytýkal tohle, že se takhle vyjadřuje. Jo, a on říká: „No, podívejte se, Rus je národnost a mezi nimi mám kamarády, ale Rusák je okupant.“ Takhle to tam vysvětlil. A je to vlastně pravda, no.

No a tady, kde jsem na tom chmelu.

No. Tahle pro zajímavost můžete vidět, jak to vypadalo na Lhotce. Jestli to znáte — tohleto je Pšenčíková, když ji stavěli, a tohleto je v Cílkově, jako dolů.

No, to tam stavěli v tom sedmdesátém devátém. No, my už jsme bydleli. Ted'ka to můžu vyfotit z okna v porovnání. Protože to teda předtím a po, určitě.

Tadyhle jsme s tím veteránem. On se tam nějak objevil a já jsem manželovi tenkrát říkala: „My tam jedeme za veteránama.“ No, najednou tak jsme nějakého popadli a hned jsme se s ním nechali vyfotit.

Takže to vám ukážu fotku, kdy jsme na Žižkově, když jsem dělala na tom nákladovém nádraží, tak jak byla civilní obrana, tak jsme byli ve zdravotní družině, ale my jsme chodili i soutěžit. Takže já a že s brejlema, tak jsem ty brejle měla sundaný a tři čtvrtě hodiny jsme soutěžily. V masce jsme sbírali raněné a podobně. Jo, takže to jsme měli takové, ale jako byla u toho zábava teda, jo, takže jako prostě užili jsme si to, ale prostě museli jsme taky mimo jiné chodit takhle různě soutěžit, což teda mám i nějaké skleničky, co jsme vyhráli. Myslím, že v kuchyni možná, nebo nevím, no ale prostě vyhráli jsme. No tadyhle jsme teda takhle, jenom abych zdokumentovala hloupý, a vy jste to všechno fotili, ale jo, já jsem proslulá tím, že jich máme vždycky nejvíc. Já jsem vždycky nejvíc, nadáváte, no tak. To co, kdybyste viděla moje soubory v počítači, to se každý diví, a alba máme tady jak tátovy, tak moje, všude schované, velké.

Tahle třeba mám, když jsem začala v těch letech v tom 94., tak to bylo ještě na Strahově. Pak už to bylo vedle u Lošického a ted'ka to bývá na té Slavii. No. Jo, Ježíš, ted' se mi připletl vzkaz.

Václav Neckář, fanklub

No tak zprvu - jako s tím Neckářem třeba, on když začal. On, když začal zpívat, tak já jsem chodila do 5. třídy. To byl dráták - rádio, takový to bylo jenom v zásuvce. Jestli jste ho někdy neviděli - takhle se otočilo knoflíkem, hrálo to tam. No a tak to jsme poslouchali, a spolužačky ve škole říkaly: už nebyl jiný zpěvák. No a jak jsem mohla, tak jsem byla vždycky na něčem. Nejdřív mi jako rodiče koupili, to jsem šla s mámou do Rokoka, když zpíval v Rokoku v divadle. No, pak jsme šli různě, když někde zpíval, tak táta ho tam taky vyfotil. Pak mám támhle černobílou fotku nahoře - tak to jsem pracovala v té lékárně a naši byli na výletě. A mně teda přijeli z výletu, no a oni ho tam potkali na Pravčické bráně. No, já byla na mrtvici v té době, ale pak jsme mu to nesli do divadla. Takže s bráchou jsme prostě zalezli, když to skončilo, tak do těch šaten: kam jdete? Za Vaškem. A on - no, a to bylo jako začátek, co hrál Mlynáře a jeho dítě. Tak se fotil, tak jsme si tam na něj počkali, fotky jsme mu dali a bylo. A pak jsem občas na něj vždycky šla. Odchytlá jsem ho kvůli podpisům, věděla jsem, kde bydlí, všechno tohle, jo. No a pak už jsem chodila víc takhle na koncerty. Když jsem měla děti malé, tak to jako jsem nešla, vždycky jsem byla jak na jehlách. Ale měla jsem ve schránce do klubu - jako

fanklub. No a to tenkrát nepřicházelo v úvahu, děti malý a manžel. Teda postupně on začal pít, teda, jo.

On pak umřel, no, díky tomu pití. No a on měl jako problém s bytem, že jo, no tak jsme to nějak vydrželi všichni. No a takže to jako jo. No, to prostě bychom mu museli nějaký byt třeba sehnat, to v podstatě umřelo. No a tak jsem říkala, to ne, to nějak vydržíme, protože se nedá nic dělat. No, tak jsme to nějak vydrželi. No ale do té doby, než se zhoršil, tak jsme takhle s ním vycházeli, že jo, že jsme měli podobný ty ty. No a tak jsem do toho klubu teda nešla, a pak už mi to lidi říkali, když jsem začala různě, tak - tak se do klubu Neckáře. A já říkám: tam už se všichni znají, to už je letitý, a to já tam nepůjdu. No a pak teda on zpívá několikrát, tady je divadlo Mana jako kousek, vedle jak je ten Husův sbor, tak tam je divadlo. Tam jsem chodila jako malá na pohádky, teda, a pak teda dlouho nehráli, udělali skladiště, zabetonovali to divadlo a ten farář, co tam je teď, tak dělá ředitele i divadla a ten sám tam ten beton a všechno vyvážel, aby to divadlo dal dohromady. No a tak v tom divadle teda já tam chodím nejenom na Neckáře, když tam byl, že jo, a tak tam prostě, tam ta jedna, co už chodila do fanklubu, tak říkala: hele, tak pojd'. A to - tak jsem se přihlásila. No a od té doby jsem ve fanklubu. Tedy, že my se scházíme vždycky s ním v Černošicích, takže tam se povídá, oni nám teďka kolikrát udělali koncert. Poněvadž brácha už s ním nezpívá, on to prostě sbalil a vypadalo to jako, že dneska jako Vašek nebude zpívat, jo. No ale má teďka tu partu a zpívají stejně. No, takže nám v těch Černošicích udělají koncert. No, když je, teďka jsem byla - to mě přemluvila kamarádka, která bydlí v Týně nad Vltavou, známá ze školy právě - tak jsme byli ve Strakoncích, kde měl teďka koncert. Přespali jsme tam a pak jsem jela ještě za ní a takový. No, takže to jsme byli třeba tam. No a jinak se scházíme, proto ony tady jsou takhle focené. Jako do Doks jednou za rok, takže my tam společně děláme výlety a pak, když on tam přijede, tak máme akci lod', jo. Pak se tam povídá, oni zazpívají a pak pečeme ty buřty a takový, no.

A další taky ve fanklubu jako zapsaná není, ale... Ale je. Ale povídá si s ním, když - já nevím, co zpíval už za písničku, ale mám to nahrané. Takže on rád komunikuje s lidmi. Tady se tam na ni díval i při tom zpívání, že jo, poněvadž my se - zatím jsme se vždycky nacpali všude vepředu, takže jsme byli hned, brácha takhle kytaru a my hned seděli, a teďka on se teda rád dívá, a pak si ho šla nechat podepsat a on jí říká: „Víš to, že jsem se při té písničce na tebe díval?“ Jo, ona byla celá bez sebe, vid'.

No, takže takový zážitky. No to prostě támhle, támhle jsou třeba - tadyhle, to si s ním t'ukali třeba, jo, když už jsme u toho. Kdo tam byl, televize. Natáčeli s ním to, pak dávali v televizi Dobrou zprávu. To natáčeli dýl a to jsme tam tenkrát udělali nějaký, vid', ještě vy jste tam dělali výzdobu kvůli televizi a takový, takže

se užívali. No a pak jsme se s ním teda takhle t'ukali. Jak jsem je vyfotila, jak si s ním t'ukají, no, tak ke mně přišel, tak to jsem měla video, tak bylo slyšet „t'uk“. No, takovéhle zážitky. No to si jako myslím, že to stačí.

Další fotografie

Takže třeba tadyhle, když umřel Havel - já, když můžu, tak se vždycky seberu hned. Tak jsem se sebrala, jak to řekli v televizi, a šla jsem na Václavák. Takže tadyhle jsou fotky z toho.

Pro mě to bylo zajímavý, že jsem tam stála i pod tou vlajkou, tak jsem fotila pod vlajkou. Potom, když tu velikou - jestli jste někdy viděli v televizi tu dlouhou, jak ji stahují - tak pod tím jsem se taky ocitla, tak jsem to fotila. Ne, jako normálně česká vlajka a je strašně dlouhá. Jo, nevím, kdo ji tam vždycky přinese, ale stalo se to víckrát. No tak samozřejmě jsem fotila, no.

Tohle to jsou ty deštníky, když jsme byli, když jsme měli ten slet v tom roce 2018, tak potom - my jsme měli červená trika, někdo měl modrá, a ještě někoho chytli, tak jsme dělali vlajku jako na ukončení, na tu plochu. Takže to jsme, ale to já nevím, jestli to tu mám, že by - ono to zas tak není vidět. Jo, tohle to jsou tyhle, no, tahle je to náznak, no.

Jo, jako že to vlastně byl slet a vlastně bylo i 100 let republiky. No, takže to jsme zase měli takovéhle štěstí. Chcete víc? Jo, tak já vám to dám, to si vyberete. Mně je to zase hloupý, připadám si, že se vytahuju, jo. Parádní, nebudeme vědět, co tam budeme mít dělat. To můžeme v prezentaci, nebo to dáme jako video a bude to jako skvělé, opravdu hezké ty...

Když někdy jsou krásné tady, jak jste... aby měli s těmi různými, ten 2020, 2024, no tak to bylo teďka na té Slavii, poněvadž ty poslední roky jsou na Slavii. No, takže ale to jsou vždycky u toho zážitky, to prostě já - tohle to dělám ráda. No a s tím focením, to asi víte od Ádi, že vlezu všude, takže...

Takže fotíte hodně? Hodně, no. Opravdu, kdybych vám ukázala to, co tam takhle pojedu v počítači, a furt mám soubory a furt a furt a furt.

No a skenuju staré fotky právě, jo, do toho počítače, ale to jde pomalu, poněvadž když si je chci popsat, skenovat, teď je oříznu a to tak, jo, protože takhle tadyhle - já vám ukážu, jenom to jsou tátovy, ale já mám tady vedle... gummy tam teda mám nepořádek a skříň.

Jsmo zapomněli. To jsme nějak přešli, no, takže to už jsem jako - já totiž po mateřské jsem nastoupila znova na Žižkov, ale tam jsem byla krátce, poněvadž tam bylo odpolední, tohle, soboty, neděle, tak a už to tam nebylo takový jako předtím. Já jsem tam částečně dělala pak s mámou, i já jsem ji zacvičovala v té reklamaci, protože ona odešla z té výroby jízdenek, která byla v Husitské teda, a takže asi tak. A ona potom odešla jinam a byla ústřední zúčtovna vozů, jo, a to bylo na Florenci.

No a poněvadž tam někdo měl jít do důchodu, takže já jsem si to obstarala. Byly jsme teda každá v jiném oddělení a tohle. No, ona pak šla do důchodu a tak. A tam byla dokonce, než nás jako... no, zrušili. Oni to přendali do Olomouce. My jsme říkali, no tak pracujeme s cizinou a tohle, a oni - jo, do Prahy, každý přiletí, že jo. No nic, no prostě nepodařilo se, a pak už jsem byla na pracáku a takový různé, poněvadž u dráhy už jsem se nechytla, ale furt to bylo s vagony a takový něco.

No to už jsou takový detaily, no, ale tak to jsem byla právě v té zúčtovně vozů na osmdesátý devátý. No a to bylo, to teda byl pátek a my jsme večer - já nevím, to jsme snad, jestli to byl Hlas Ameriky nebo něco - tak už jsme slyšeli, že se něco děje. To jsme taky jako chytali různě, a potom oni začali něco mluvit v televizi takového, a to už nám bylo jasný, jak oni se začali rozčilovat, že se něco děje. Oni neřekli přímo, jo, tak už jsme jako zbystřili, no, takže jsme věděli, že teda se na té Národní něco stalo. A tohle, v pondělí jsem přišla do práce a tam ta jedna spolupracovnice měla holky na střední škole celiačky, no a ty byly na té Národní třídě, takže ta nám hned ráno řekla - oni, jak je Mikulandská ulice, ta je hned tam takhle vedle, že jo, jak bylo to podloubí, teď je to zasklené. Tak oni stačili ještě utéct do té postranní ulice.

Takže oni zmlácený přímo nebyli, ale fůra lidí do té Mikulandské utekla a ty lidi, kteří tam bydleli, tak je pouštěli do bytů. Takže tam měli už i pomlácené některé, ale prostě kdo mohl, tak se schoval, že jim ty lidi otevřeli, jo.

Takže vlastně my už jsme to měli jako pomalu z přímého přenosu, když nám to všechno vylíčila. No a to už se začalo na Václavák chodit. No a já musím být všude, že jo, takže už jako přes oběd, co jsme měli oběd, tak už jsem se tam šla podívat. Tohle to - teďka mi zrovna něco ruplo ve foťáku, tak s manželem jsme se střídali. Jo, já měla jeho foťák přes den a večer si to zase vzal on a fotil.

No a to bylo teda pondělí - Václavák byl ale opravdu plný teda, a to bylo pondělí. V úterý to bylo takový, to se nevědělo, ve středu - myslím, že v úterý nebo ve středu to bylo, že jsou milice v Praze a že to chtějí všechno pustit na Václavák. No ale

Václavák furt byl plný a teď nevím, jestli to byla ta středa nebo čtvrtek. Tak už se tam ukázala televize a už byl přenos z televize. No a už tam teda jako nakonec byla i ta Kubiška, Marta Kubišová, na balkoně - jsem říkala: tak a je to dobrý, poněvadž já ji měla furt oblíbenou z toho Golden Kids, Vondráčkovou ani tak ne, ale Kubišku jo. No, tak jsem říkala, tak to je dobrý, jak zazpívala, tak to je už nějaký prostě něco jiného.

No tak prostě jsem potom ještě čtvrtek - to jsme se furt jako o to střídali - a v pátek jsem viděla, že už je to nějaký takový, no, tak jsem šla z práce a nakoupila jsem rohlíky, dojela jsem domů, vzala jsem teda děti, syna, dceru a vyrazili jsme na Václavák i s nimi. No a tak, jako to byl pro ně zážitek, no, protože to prostě, to se nedá ta atmosféra vylíčit.

No, potom jsme šli pěšky přes Nuselák, ty všechny auta svítily, houkaly, prostě to už bylo jasné. No a pak jsme byli taky na té Letné, jak to bylo - to byl teda pěkný mráz. No ale vydrželi jsme tam a byli jsme s dětmi, teda na Letné, takže to už oni potom měli jako zážitky, a pak to bylo sedmadvacátého listopadu, tak to byla taková ta generální stávka.

A takže to jsme si v práci udělali nějaké prostě tabule a tohle, no a šli jsme. No, a takže to jsme absolvovali taky, teda, to jako o tom občas mluvím, taky to bylo plno, to do Prahy jako jeli prostě mimopražský a tohleto. Takže to bylo jako taky dobrý. No, ale na ten Václavák jsem byla ještě - oni pak nějaký akce nepořádali, ale nějak předtím už dovolili k osmadvacátému říjnu. No tak to jsem tam šla, že tam půjdu, říkám, jo, tak to se podívám.

Tak jsem tam šla, no, a to už ale oni to furt hlídali. Ty milicionáři tak byli okolo Václaváku, takový ovál, jo, takže to prostě k tomu nepustili, aby se tam něco nedělo. Ale prostě mohlo se jít na osmadvacátého října a šli teda, no, to bylo nějak asi předtím, já nevím, to bylo asi osmdesátý osmý snad.

Tak to jsem byla doma sama, to řeknu ten zážitek, jak jsem se dostala na Václavák, když už jsme u toho. Byla jsem doma sama, všichni byli na chalupě, a teďka hlásili, že prostě z technických důvodů se nestaví u muzea metro. Tak to bylo jasné, co se děje. A tak já jsem vyrazila z domova. Neměla jsem ten foták tenkrát nějak, nebo něco, no prostě nevím, ale vyrazila jsem a šla jsem se podívat, co se děje. Tak jsem vystoupila na hlavním a šla jsem tam a u domu potravin. To už byly zátarasy a všechno.

A už pouštěli na ten Václavák jenom na občanku, kdo tam asi bydlel, nebo to. Tak jsem si řekla, no, to riskovat nebudu, tak jsem je to jako obešla. Přešla, šla jsem prostě okolo muzea dolů, no a tam to ještě - tam nebylo to k Palachovi, jo, ten

takový pomník. No a když jsem šla těma místama, tak už policajti: „Co tu děláte?“ a tohle. Říkám: „Já tady jdu, já jdu tamhle.“ - „No tak jako abyste šla.“ No tak jsem šla. No a teďka jsem to vzala tou Mezibranskou, ale za hlasem, a teď nevím, kterou tou ulicí jsem - jednu asi, druhou, já teď nevím. Tak jsem prostě řekla, já se podívám, jak to vypadá z jiný strany. No, tak jsem prošla celou ulici k tomu Václaváku, ale furt jsem se tak nějak dívala. Najednou koukám - celá ta ulice byly jeden autobus za druhým...

A tam byli ti policajti, my jsme jim říkali berušky, s těma helmama, ty štíty, ty tam byly jeden autobus za druhým. Já si říkám: „Jo, no tak ty se vracet, nebo to?“ No tak půjdu dopředu a uvidím. Tak jsem šla a teďka zátarasy na ten Václavák. A oni tam někoho kontrolovali, a teď já říkám: „Tak se mám otočit, nebo mám jít, nebo co?“ No já jsem šla, nikdo mě nezastavil, a já se dostala na úplně vyklizený Václavák. Já tam byla sama, úplně vyklizený, poněvadž tohle všechno hlídali, já nevím, jak je to možné, že jsem tam prošla.

No tak jsem šla do krámu, do rybárny, koupila jsem si rybičky a říkám: „Tak, a teďka mě můžou chytit.“ Byla jsem v rybárně, no, ale to teda mě do dneška jako jo, že jsem se tam takhle dostala. No, taky takový situace byly, no. To jo, to jsme, to jo, no to bylo prostě, že jo, já tam celý týden jsem tam chodila.

Já už jsem se starala o to, jak ho zavírali (V. Havla) a jak ho potom pustili a takový, jo. Občas byl někde nějaký malý článkuček, tak jsem už jako se o to zajímala, takže tím pádem to bylo jasné. No, sice mě nenapadlo, že bude prezident, jo, to ne, ale jako jsem ho brala, no.

Prostě ta atmosféra se nedá popsat, prostě když ho teda jako tam zvolili a tohle, tak nebyla jsem na těch nádvořích, teda, ale s tátou jsme už prošli Nerudovkou a tohle, to prostě taky atmosféra se nedá popisovat, jo.

To prostě tam na autě jeli, to byli ty Mefista z té skupiny, tak ty tam prostě vyřvávali a prostě hudba a takový, takže jako bylo to pěkný, no. No a mimo jiné teda, když už jsme byli u toho Neckáře, tak jak říkám, tak byli tam i, který měli teda ten Václavák, ale ty tam dali veškerou aparaturu na ten Václavák taky.

Jako, no. Takže jako kdo asi mohl, tak prostě pomohl, no, aby to bylo slyšet.

Komunismus

Ono toho bylo docela dost, to každopádně. Tak třeba si můžu vzpomenout, že jsme - no, ruštinu jsme se učili jenom pro formu, že jsme museli, že jo, aby jako. No, a to bylo asi v osmičce. Tak ta naše ruštinářka nějak dlouho marodila, tak tam přišla

nás učit jiná, a to byla bývalá ruská hraběnka, a ta se za to šíleně styděla. Ta tu byla samozřejmě už dlouho, že jo, když oni museli utíkat, že jo. A tak nás to učila a furt se nám vemlouvala a říká: „Ale musíte se to naučit, já vás to chci naučit, abyste, až budete vycházet,“ a poněvadž to se různě dělaly taky zkoušky a tohle, že jo, „abyste to uměli, jo, a teď já za to nemůžu.“ A pořád, pořád se vemlouvala, jo. Takže to je taková vzpomínka, že teda jí to bylo opravdu takový jako hloupý, no.

Májové průvody

Průvody, no jo, no, tak májové průvody ano, za komunistů. No, tak že jo, to se teoreticky muselo chodit, ale já nevím, mě to vždycky nějak minulo. Nejdřív potom, když jsme byli v devítce, tak jak jsem chodila sem k nádraží do školy, tak ten ředitel měl před důchodem, tak přišel za námi a říkal: „Vy jste nejstarší? Jděte na průvod, já vás prosím, abych to dožil do důchodu.“ Takže jako se na průvod nějak tak šlo. Já nevím, nepamatuju si, že bych tam byla, nebo to. Tohle to nevím, ale táta taky jednou nějak šel. Tak mě sebou vzal, no, ale právě my jsme chodívali pak různě jinak, takže jsme skončili v Krči. Jak už jsem říkala, že jsme chodili do Boudy, a teďka jsme byli někde v té Praze, a on tím, že fotil, tak tam mě - a oni mu ještě dali nějaký, prostě já nevím, jestli prapor nebo něco do ruky - tak on to tam někomu přenechal a šel fotit, a už jsme zmizeli a byli jsme v té Krči.

Vzpomínky na konec války - babička a maminka

Nebo jak z Radotína utíkali - to ona právě i s tou zlomenou nohou, ta babička - a proti kopci je ostřelovali Němci. Jo, a takový prostě, no. Já jsem prostě ráda slyšela, co kdy bylo, no.

Oni z toho Radotína tam někam se plazili a utíkali vlastně, tak oni nemohli normálně utíkat.

No, takže ta babička holt šla pomaleji, jo, se plazila, ale jako netrefili je. No a pak máma, když byl ten konec války, tak tam někde okolo toho Radotína někde v lese - a to bylo to, jak se tady setkávali všichni mošní na konci té války. A teď ona v tom lese sama a teď ji tam někdo chytil: kde jsou Němci, kde jsou vlasovci, kde jsou tamhle, že jo, Rusáci - nebo Rusové teda v té době - a ona nevěděla, co má říct. Na ně koukala, byla ticho. Oni mysleli, že je asi v šoku nějakým, tak odešli. Nakonec, jo. No a brácha její - jako můj strejda - tak o tom nevěděli v té době, jako konce války, kolik dnů, poněvadž on jezdil na kole a dělal nějaký spojky. No, takže takových prostě zážitků mi různě vykládala, no.

Nebo když byli v těch Němcích, ona ne jenom v tom Mostě, oni se stěhovali, že jo, podle té dráhy, takže byli i v Lovosicích, tak tam třeba říkala, že byl - jako byl to Němec doktor - a on zachraňoval naše lidi, jo, a oni ho ti Němci potom jako... No, chytli ho a nechali ho na ten Lovoš snad, teda tam do kopce, tahat nějaké kamení v nějakém vozíku, až padnul a prostě to nepřežil. No a pak tam někdo takhle před nimi utíkal, a když viděl, že by ho doběhli, tak se tam na kravatě pověsil na stromě, jo, tak takové zážitky třeba z té války. No, tak toho je víc, já si na všechno nevzpomenu.

Tatínek a převážení vzkazu v housce

A Němci, ty kontrolovali ve vlaku a on teda ten vzkaz měl nějak jako v housce, ale prostě oni kontrolovali všechno možné, že jo, tak on ho rychle snědl s tím vzkazem snad.

No, to byli prostě, no... ale tak jako ten právě třeba na hlavním, tak tam nevěděl, kdo se prostě vrátí domů z té služby, protože... To už bylo snad jako koncem té války, že jo, ale ti Němci prostě si je tam nechali, kdo pracoval, nastoupit, a třeba ukázali na každého třetího, který musel vystoupit, a toho zastřelili. No, takže, no

Komunismus - „pašování“

Já nevím, no, tak prostě já nevím, nebo jako my třeba za komunistů, když se nemohlo všechno vozit... já teda ten prstýnek ted'ka nemám, poněvadž on se mi poškodil, já si ho musím nechat opravit. A to se nesmělo taky, a jak jsme jezdívali do Německa a tak, to bych musela mít napsáno, co jsem měla. To jsem samozřejmě neměla. Vozit se to tam odtamtud, že jo, to všechno kontrolovali, a my když jsme tam chodili stanovat k tomu moři s holkami...

Řekly jsme si, že si něco pořídíme. Já jsem byla spíš jako fotit, jo, ne na nákupy, ale tohle jsem si řekla, pořídím si tam prstýnek, tam to bylo levnější, a tak jsme si jako vybraly. No a ted'ka jsme přemýšlely, jak to uděláme. No a pak mě to napadlo, poněvadž tam byly takové... v tom kempu to bylo obyčejné, taková ta umyvadla, takové ty podlouhlé, jo, jak jsou, no, a ted'ka my se tady u toho nějak a...

Ted' mě to napadlo a já říkám: „Víte co uděláme? Normálně si udělám díru do mýdla, dám tam prstýnek a zamažu to.“ Takže takhle jsme vezly potom prstýnky. Jenomže no... tak samozřejmě, kdyby měli něco na kov, tak to, že jo, ale...

Ale takže to jsme dali takhle do toho a ted'ka říkali, že celníčky jsou horší než celníci. Nevím, jestli to platí i dnes, ale to je jedno. A my když jsme se vracely, tak

nám v tom vlaku do kupé vlítla celnička: „A co vezete?“ „Nic.“ - „A jaký máte peníze, co vám zbylo?“ No a ta Dana to všechno projedla mimo to, tak říká: „Ani ň,“ a už jsme jely. Všichni museli vynést z toho kupé, a nám třem... vyndali všechno z batohů, ze stanu, ze spacáku. Všechno jsme měly rozházené, prostě prádlo, všechno vyházené. No a teďka jak ona to vzala, tak se mi ta krabička s tím mýdlem ještě otevřela. Říkám: „No to je hezký.“ A ona to vzala a zavřela. Říkám: „Dobrý.“ Tak jsme provezly takhle ty věci.

No a to bylo víc zážitků. Když jsem jela s bráchou do Berlína, tak on, že si tam koupí takový ty dřeváky - teď jsem občas taky viděla, že to nosej, ale tenkrát teda to se nosilo - takže si tam koupí dřeváky. No tak si je koupil, kalhoty do zvonu, tak si vzal podkolenky a nacpal to do podkolenek, aby to - něco, boty - nesměli převážet.

A nacpal to do těch podkolenek a teďka oni v tu dobu kontrolovali v kupé zas někoho jiného, takže my jsme museli vystoupit a tam to... No a teď my stojíme v té ulici a ti celníci tam takhle chodili, říkám: „Ježišmarja, normálně jak půjdou okolo, tak mu ty boty vypadnou.“ Nevypadly - projeli jsme a přivezl si dřeváky. No tak takový prostě...

No já teda jako jsem nějak neprovázela, akorát teda ten prstýnek po něčem. Jak říkám, byli jsme tam tři, tak ta kamarádka byla taky jako já, ta třetí tak ta spíš ty krámy nakupovat. Takže my jsme vždycky s ní šly, vydržely jsme to s ní a ona pak vydržela s námi, jak koukáme po věžičkách, kam zase půjdeme. Takže asi tak.

Životní motto

No, tak moje motto je asi, abych byla všude. Při každé příležitosti co nejblíž, jestli se to dá říct jako motto, poněvadž znáš mě - já vlezu teda všude, pokud to jde. No, to jsem fotila třeba taky.

Akce a focení

Ráno jsem vstala - to už jsem byla v důchodu - a zrovna jsem nic neměla, a teďka slyším něco, že vyjel vlak na Masaryčce, a já říkám: „Hele, to ale někdy už se stalo.“ Tak jsem vlezla na počítač a ono to se stalo ten den ráno. No tak já během pěti minut jsem byla schopná a běžela jsem na tramvaj, no, a teď jsem tam doběhla. No a už ty pásky a takový... tak co jsem obešla, tak jako jsem ofotila to. A pak teďka jak tam okolo stavěj, tak to bylo přístupné jako z Florence. Říkám: „Tak to vezmu zadem a půjdu přes rampu a dostanu se na nádraží.“ Bylo to - to se taky poštěstilo. Já tam byla asi já nevím, dvě hodiny, jak oni, poněvadž panták vyjel až - jako přešel ty koncovky, jo - až dál, jako jak končí

koleje, tak dál do toho nádraží. No tak já tam přišla, oni ho akorát táhli kousek nazpátek, to se mi nestačilo teda ošetřit ten rámus, jaký to dělalo, když to táhli, ten beton, a to - ten vlak, jak vytahovali. Ale pak jsem se tam opřela o sloup, prázdně všude, zákazy... no a já jsem fotila a dělala videa, jak to prostě rozřezávali a všechno. No, až když tam najeli nákladákem, když už to bylo to hlavní, že teda ty kusy odvezou a takový, co bylo, tak najednou: „Co jako tam děláte?“ Já říkám: „Dívám se.“ - „No a co to máte?“ - „Já říkám, já jsem od dráhy,“ jsem jim drze řekla. No, ale dobrý. No tak jako radši jsem odešla, jo, protože kdyby, kdyby řekli, že abych neměla nějaké problémy, že jo... ale to už byl konec. No, takže prostě no, já jsem prostě teda jako skončila a měla jsem... mám to celý průběh teda, jak to dělali, a přitom tam nikoho nepustili.

Příležitosti k focení

Nebo třeba mi zavolala kamarádka - ta dělá brigádu, vrátnici, tahle u Strahovského kláštera - a volá, říká: „Hele, ono v osm by měli asi tady dělat něco na věži jako s křížem nebo co, má přiletět helikoptéra.“ A ono bylo, já nevím... no tak já tam dojedu za půl hodiny, tak to bylo jen tak tak. Říkám: „Ježiš, no tak já to zkusím.“ Ted' jsem tam dojela tramvají a ted' jsem poslouchala, jestli ji už neslyším. No, byla jsem tam dřív ještě, oni oddělávali kříž a pak ho teda až později opravený a všechno tam dávali, tak jsem tam byla - tam byli ti lezci a teprve to připravovali. No, a to jsem tam byla na tom nádvoří. No a ta helikoptéra byla vlastně u té věže a ted' oni to trefovali, aby ho odtáhli tou helikoptérou. No, tak to, to jsem taky zdokumentovala, no.

Táta fotil plynárnu, když hořela v Michli, tak ted' už tam to není, ta plynárna. No, tak to si taky pamatuju. Ti byli až u ní s mámou, no.

To bylo, než jsem šla do 1. třídy. Tady, když jsme šly s mámou u Botiče, tak šílený černý kouř jsme tam viděly a zjistily jsme, že hoří ta plynárna. No, tak jsme šly domů, máma zavolala tátu. On tenkrát nechodil s foťákem, pak už chodil s foťákem do práce a já taky potom později, ale tak si tady vzal foťák a oni šli až tam k tomu, kde snad ani už policajti nebyli, a my jsme byli tam někde, no, jak je Michelská, že jo, brácha na kočárku, my s babičkou a máma s tátou tam někde. Ale to bylo tak oranžový, když to chytlo, že jsme vycouvaly. Tam jsou ted' nové baráky. Tam bývala v Nuslích mlékárna, ale je to až jako za Kloboučnickou, kus na té hlavní, tak tam jsme couvaly. Nebo jaký byl velký žár - oranžovo - a to se nedalo vydržet normálně, tak jsme couvaly odtamtud.

Koníčky

No, nejvíc fotím, no, to jako jo. Ráda čtu, ale to si čtu večer, protože já mám syndrom a oni mi zmenšují takhle... takže buď se dívám tak všelijak, no, a takže já většinou si večer potom sundám brýle - to mám bez problémů - a čtu si, jo. No a já nevím, no, tak do divadla taky, no, ty koncerty, že jo.

Věra Dana Marie Teplá

„Být u všeho
a vždy
s připraveným
fotoaparátem.“